

дрѣхъ, съ свой-тъ старъ извѣхтяла (износена), па чрѣзъ срѣдство на своѣ-тъ *сѣжденъ силъ* намира, да е тя много красна и повече отъ онѣхъ. Тука е пакъ питаніе, негово-то сѣжде-ніе право ли е? За това той го самъ испытва съ свой *умъ* и може да намѣри, че е сгрѣшилъ. Показало му ся, На пр. че сукно-то отъ нѣговъ-тъ дрѣхъ много повече е тънко, че тя повече поставя, повече пары и много по'вече има у себе врѣдностъ, па слѣдователно, че нѣговъ-тъ старъ дрѣхъ по-чини отъ новъ-тъ, за коѣ-то той желяше да бы ималь.

Усѣщаніе, кое-то всяка вѣщь вѣнкашно причинява у чловѣка, само чрѣзъ чувства-та, като допрѣтъ до въ неговъ-тъ души.

Душа-та глѣда, чуе, накусва, мѣрише и осѣща чрѣзъ чувства-та, на коѣ-то тѣи само като орѣдія, като срѣдство служатъ.

Нъ опытъ доказва, че всички чувствены усѣщанія не сѣ отъ еднакъ ясностъ и ягкостъ, и че едно усѣщаніе отъ друго ослабва. На пр. Отблизу видимъ и чуемъ по'добрѣ, нежели отъ далечъ; на бѣло поле ся видѣть тѣмни-ты прѣдмѣты нежели на черно; На слѣнце ни най малко не видимъ пламыкъ-тъ да свѣти. Така производѣть вѣнкашны-ты прѣдметы чрѣзъ чувства-та ни различни промѣненія въ нашъ-тъ души. Нъ исто така и тѣгъ и радость и умиштованіе и напрѣдваніе и другы дѣйственны силы, кои-то ся въ насъ намирають, кои-то като дойдѣть отъ вѣнъ докачѣть нашія-та души, та всяко добрѣ осѣща или *чувствова*. Възможность